

MODERN FŰRIÁK.

A tűz- s a jég-kárt hidegvérrel nézed,
mert be vagy biztosítva. Ima-pénzed
pokol-tűz ellen biztosít be. Mondjuk.
Az angyaloknak te vagy minden gondjuk.
Szög, tarló ellen állatokról csent bőr
véd, rabló ellen titkosrendőr, csendőr.
A farkas ellen jó a dupla puska,
csak löni tudj és ne légy gyáva, lusta.
A patkány ellen ott a patkányméreg.
A láz ellen kinint kap láva-véred.
Ha boszorkánnyal rémít a Mihály-nap,
krétázz keresztet, hol marháid hálnak.
— De mit csinálsz, ha leked körül dunnyog
ezer kis rém, apróbbak mint a szúnyog
s nem láthatók? Ezerszám zsongnak, dongnak
fulánkjuk más mint fulánkja a gondnak!
Az éhen elhalt vágnak, büntudatnak
marása más: nem gyökeret harapnak!
Ezek bőszebbek! Zsongnak, dongnak, szúrnak
türelmed gyeplőszálai lazulnak
s mint marha, melyet bögöly-hadak űznek,
mennél örvényes víznek, asztag-tűznek,
nem fogja fejver, méreg: dongnak, szúrnak
s elátkozod, hogy kitanultál úrnak:
fénykép-lemez lelkü nyúzott-bőrűnek,
ki túlérzékeny, mikor tömörülnek
a véres szörnyek miket kultúrád hoz
és futsz orvoshoz, paphoz, jóbaráthoz,
hogy júriáid messzehesegessék
— s ők rád nevetnek: «Egy kis idegesség!»

A FÖLD FIA.

A tél erős. A Földanyának
keblén se szirmok, sem színek
nem gyúlnak! Egyetlen virágot
nem tud most adni senkinek!
Fagyott rögét dülhatja csákány:
csodát csirája nem terem!
Üvegházban meg kicsikarni
mű-szépséget: nem kenyerem,
mert én a Föld fia vagyok!

Én láttam már őt menyecskésen
 esők s fény-záporok után:
 fején szívárvány-párta, május
 mágnese dombos derekán.
 Erdőszám, rétszám színes mámort
 szoptatott érett kebele.
 Bolygók bámulták s Isten is tán
 szintén szerelmes volt bele.
 S én fia voltam, daliás.

Rugalmasan ragyogtam. Álmodok
 hegy-méhében arany-erek
 s vizek feszültek s úgy kutattam,
 hol vannak testvér-emberek.
 Lelkem rétet, erdőt virágozott
 s kinek jüttye, virága van:
 az pazarol, embert keresve,
 amíg jártányi lába van.
 Olyan voltam, mint Földanyám.

De láttam őt, midőn az Isten
 lelakatolta az eget
 kánikulás világ-lakattal.
 A Föld ájultan lihegett.
 A csermelyek alig csobbantak,
 az anyateje kiapadt
 és száraz szemmel nézte, nézte
 a félholt virág-fiakat
 és engem is, virág-fiát.

Ilyenkor lelkem csontig szárad:
 se szív-öröm, se szó-rügyek,
 se vágy-magok nem fakadoznak.
 Egy bős sárkány hátán üget
 a Szárazság a lelkem szikkadt
 földjén, kopog, tüzet okád
 és minden zsenge hangulatnak
 leperzseli rügy-homlokát.
 Úgy szenvedek akár a Föld.

Tilinkómat titkos gyökéret
 köti a Földhöz: daltalan
 ha nincs eső! Mily férjiatlan
 így összefüggni untalan
 a Földdel-éggel: záport várni
 termékellenül, félszegen
 s ha jön, ihletben kivirulva
 csodákat szórni délcegen
 világgá mint a Földanya!